

SZEGEDI

Egyetem

VI. évf. 3. szám A SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA 1968 február 8.

Vita: A nő és a természettudomány

A Hámán Kató utcai tűz és következménye

Februártól júniusig

Események, rendezvények a második félévben felsőoktatási intézményeinkben

Februárban alig hogy megkezdődnek az egyetemi előadások, a Kollégium Artium és az Art Kino műsorára is érdemes lesz odafigyelni. És a farsang, amelyből idén se lesz kevesebb, s így a vidámságtól sem. Márciusban aztán végére valahára befejeződik az orvosegyetemi kollégium lassú átadása, s hírt adhatunk a nagy eseményről. Reméljük, ha ez megtörténik, lélekszakadva kell majd átspietnünk az újjáalakított Apáthy-menzára, azaz az új orvosegyetemi klubba, miközben felszémlem a Forradalmi Ifjúsági Napok eseményeit figyeljük.

Áprilisban időnként több részre fognak szakadni a szerkesztőség munkatársai: Szegeden országos nevelési konferencia lesz, Debrecenben, Budapesten, Miskolcra. Keszthelyen pedig alkotók-

ri konferencia és művészeti fesztiválok. Májusban a Dugonics- emlékünnepséggel foglalkozunk, júniusban pedig a legizgalmasabb és mindig legújabb témával: a vizsgaidőszakkal.

Ha a tisztelt olvasó bő-

vebb felvilágosítást akar kapni, lapozzon egyet: újságunk harmadik oldalán megtalálja a második félév eseményeiről az ismertetőket, nyilatkozatokat, kommentárokat. Viszontlátásra a harmadik oldalon!

Tanácskozás a jövőről

Január 23-án a két szegedi egyetem állami és pártvezetői a megyei pártbizottságon folytattak tanácskozást Siklósi Jánossal, a Csongrád megyei pártbizottság titkárával, Sipos Gézával, a városi pártbizottság titkárával, a két pártbizottság illetékes vezető munkatársaival. A tudományegyetemi tanács-

kozáson dr. Kornidesz Mihály, az MSZMP KB munkatársa, az orvosegyetemi tanácskozáson dr. Gaál György, az MSZMP KB alosztály vezetője is részt vett. A megbeszéléseken, ahol az egyetemvezetés számos politikai és szakmai kérdése, az új gazdaságirányítási rendszerből következő egyetempolitikai, egyetemfejlesztési változások kerültek napirendre, a tudományegyetem részéről dr. Márta Ferenc rektor és dr. Serfőző Lajos, a pártbizottság titkára, az orvosegyetemről dr. Tóth Károly rektor tartott tájékoztató előadást.

Beszélgetés
Tigris kollégával

A mint beléptem az ajtón, mosolyogva előmbem jött. Udvarias fejbólintással üdvözölt, s helyilel kínált. Leültem egy a sarokban takarosan elrendezett, friss szalmacsomóra. Körülnéztem. A helyiség inkább csak kívülről és első, felületet pillantásra emlékeztetett az állatkerti ketrecekre. Így belülről olyan volt, mint egy modern lakás. Nem túl magas, nem túl nagy alapterületű, de világos, praktikus, magányosan élők számára szinte kényelmes is.

— Miben állhatok rendelkezésére? — Kérdezte választékos jólneveltséggel s szelíd, bársonyosan simogató hangon. Kellemesen meglepett ez a fogadtatás.

— Kedves... hm... izé — kezdtem zavartan, nem tudva, hogy szólítsam, de ő gyorsan segítségemre sietett.

— Szólítson nyugodtan kollégának — mondta — tudom, hogy ez így szokás egyetemi körökben.

— Kedves kolléga — azért jöttem el magához, hogy néhány bennünket foglalkoztató kérdésben, tudja, olyan egyetempolitikai problémában véleményét, tanácsát kérjem. Az egyik probléma mindjárt az egyetemi színpad gondja-baja. Tudja, azé a társaságé, amelynek egyik előadásán maga is vendégszerepelt... Emlékszik... a fűrdőszobában... Szóval, évek óta tartó gondjuk-bajuk, hogy a dékán hivatal nem szívesen adja oda nekik próbák és előadásrendezésére az audióriumot... Kérnek, kilincselnek, érvelnek, vagy rimánkodnak...

— Rimánkodnak? ... Fúj! — szakított félbe s most, dühösen látszott először igazán félelmetesnek — rimánkodnak; ez a baj! Miért nem szóltak nekem. Hogy segítsék. Ha én egyszer bemennék oda, abba a hivatalba s rimánkodás helyett keményen, határozottan megmondanám, mit akarok, biztosan nem kellene többet nekik könyörögni. Tán még bemenni sem kellene többet. Minder a fellépésen múlik! — horkantotta még, s baljós, zúzó fény villant aranyárga szemében. — A fellépésen!...

— Igaza van, nagyon igaza van — siettem megnyugtálni — a fellépés valóban mindenütt nagyon sokat számít. A határozott, értelmes beszéd, a jó kiállítás önmaeáért beszél. Maga például nagyszerűen érvényesülhetne újságírói pályán.

— Újságíró — horkantott meglepődve — de hiszen miért ne. Úgyis el-kényelmesednék, begyöpsődnék ebben a mostani semmittevésben. Jó gondolat! S tudna esetleg valami üres státust a számomra?

— Sajnos pillanatnyilag nincs üres státus — mondtam elszomorodva — de esetleg külsőként, tiszteletdíj ellenében ha megpróbálná. Lapunk, a Szegedi Egyetem szívesen foglalkoztatná...

Gondolkodott kicsit. Aztán megállapodtunk úgy érzem, szerkesztő bizottságunk feltétlenül erősödtött az új rovatvezető belépésével. Kériük olvassonkat, fogadják szeretettel Tigris kolléga írásait a lap következő számaiban.

P. L.

Matkó Katalin rajza

Ante
portas
Hannibal?

Hannibal portás volt azelőtt. Így fordította a mesebeli diák a „Hannibal ante portas” mondatot, miközben hátáról lefelé csurogva egybefolytak a latin kínok verejtékpatakjai. Így aztán én hiába erőlködök, hogy valahogy magyarról latinra fordítsam a mondatot: Fesztivál a kapuk előtt. S arra is csak szegényes magyar szókinccsel vállalkozhatom, hogy elmondjam, mi volt azelőtt. Mi volt mondjuk két évvel ezelőtt, amikor a művészeti fesztiválok előtt álltunk.

Csak néhány cím. „Az új karnagy — Veszely Gabriella” — ez az újjalakult tudományegyetemi énekkarról szólt. „Tigris a fűrdőszobában” — így készül a fesztiválra a szegedi egyetemi színpad alcímmel. „Peter Weiss és a Mahabharata” írtuk a főiskola irodalmi színpadról szóló cikk fölé. És írtunk az orvosegyetemi színpadról... Aztán megemlékeztünk a sikerekről: az arany-, ezüst- és bronzplakettekről.

Ma újra művészeti fesztiválok előtt állunk. Am, ha valaki azt kérdezné, mi van az egyetemi színpaddal, én tiszta szívvel csak ezt az egyetlen választ adnám neki: Hannibal portás volt azelőtt. Ha pedig netán arra vetemedne az illető, hogy arról érdeklődjön, milyen sikerek vannak

kilátásban, már hülyének se kellene tettetnem magam, hogy újra ezt mondom: Hannibal portás volt azelőtt... Elvégre, ha a mai egyetemi színpadról el lehet képzelni, hogy valaha egyetemi színpad volt, ha akad olyan ember, akivel el lehet hitetni művészeti csoportjainkról, hogy valaha hírt s nevet szerettek — akkor azt is be lehet neki adni, hogy Hannibal portás volt. Mondjuk a „Karthágói elefánthoz” címzett lokálban.

Az ember azt hiszi néha, hogy két évvel ezelőtt Mrozek groteszk világának kulisszái közt eltévedt, s ma is még a Mester búvészmutatóványaiban gyönyörködik. Az egyetemi színpad esete például kísértetiesen hasonlít a gumielefántra, amely rosszul volt rögzítve, s elszállt, züllésbe döntve ezzel azokat, akik hittek benne. Magam is vitakoztam azokkal, akik azt mondták, hogy az elefánt nagyon fel van fújva, hogy elég egy szellő is neki. A Nancy-i szereplés elmaradása azonban már csak egy babérjain piénő együttesre mért csapás volt véleményem szerint, s nem olyan ok, melyet egy egészséges társaság ne bírt volna kiheverni. Való igaz az is, hogy sokan hagyták el az egyetemet a régiok közül orvos-egyetemen, tudományegyetemen, főiskolán egyaránt. Am akkor jogosan vetődik fel a kérdés: miért nem fogott össze a három intézmény, hogy Szegedet, legalább egy rangos együttes képviselje majd Budapesten az egyetemi amatőr színpadok országos seregszemléjén? Miért nem szervez közös énekkart a tudományegyetem és az orvosegyetem, ha önálló művészeti csoportjaik nem életképesek. Akkor idén két énekkar indulhatna a Keszthelyi fesztiválon?...

Amiben bízhatunk, tehát csak a főiskola énekkara és rajzszakosai, s tudományegyetemünk népitánc csoportja. A többi — az ideál szereplés alapján — néma csend... A mi gumielefántunk esete azonban nem ilyen egyszerű. Nemcsak az a hiba, hogy bár valamennyiünk orra előtt emelkedett a semmibe, nem is próbáltuk eléggé visszatartani. Az ilyesfajta elefántok kötelékét a hitelenség is megoldhatja. Sértődékenyek a mai elefántok. Valahogy így gondolkodnak: ha nem hisztek bennem, akkor úgylis mindegy, hogy mit csinálók. És nem csinál semmit sem. Effejejtí, hogy könnyű, ez ha elszáll, akkor csodálkozik.

Világhírű egyetemnek büszkélkednek sportjukkal, művészeti életükkel, s emellett azzal, hogy kiváló szakembereket képeznek századok óta. Olyan intézmények ezek, amelyeknek színjátszóival a szegediek együtt szerepelhetek volna Nancyben, amelyeknek énekkarai ott vannak minden fesztiválon. De ne is menjünk olyan messzire: nemrégiben láttam egy bányászszínpadot, amelyet a helység vezetői minden tekintetben támogatnak, s amelynek tagjai talán éppen ezért tudtak olyan nyugodtan és magabiztosan szerepelni. Ezek az amatőr színészek a vers látható szeretetében éppen úgy mint szavaló és szövegírók között messze fölülmúlták azokat, akiket valaha is láttam egyetemeken színpadon lépni. Az emberi kultúra értékeinek tisztelete, a megbecsült irodalomban való feloldódás jellemezte minden mozdulatukat. Tehetőség és szerénység.

A művészeti fesztiválok már a kapuk előtt állnak. Két hónapja van még az együtteseknek, hogy felkészülhessenek. S ez már csak azoknak elegendő, amelyek munkájukkal megalavozták az áprilisi szereplést. Majd ezeknek a fesztiváloknak a reflektorfényei világítják meg igazi fényerővel a hibákat. S így csillannak meg a remények is.

VERESS MIKLÓS

Nyilatkozik: Karnevál herceg

HAZÁNK EGYETLEN még nemesi címet viselő arisztokratájával nehezen sikerült találkoznom. Haladó hagyományainkat olyannyira elsajátította, hogy legalább annyit volt házon kívül amikor kerestem, mint egy igazgató. Végül sikerült azonban mikrofonvégre kapni a Pezsgő utca 7. szám alatti lakosztályában.

— Kedves Herceg Úr — kezdtem — mit tett annak érdekében, hogy az új mechanizmus első farsangja is kitűnően sikerüljön?

— Nézze — felelt Karnevál elnyújtózkodva kedvenc karosszékeben — egyelőre nem fedhetem fel a kártyáimat. Szegeden mint három felsőoktatási intézmény farsangi bálját kell vidámmá varázsolnunk. Ehhez a felvételiknél kellő számú csinos leányt sikerült biztosítanunk. Gondoskodtunk arról is, hogy a szegedi je-je-je zenekarok megfelelő erősítő-

berendezésekhez jussanak.

— Mikor jön el először hozzánk? — Már voltam. Január 27-én a Ságvári Gimnázium bálján vettem részt, és még ma is ettől jó a hangulatom. Legközelebb február 17-én az orvosegyetem, 25-én meg a tudományegyetem farsangi bálját nyitom meg. Terveim szerint a farszto időszakot március elsején a főiskola báljával zárom a Hungáriában.

EZT MONDTA Karnevál Herceg és szivarfüstbe burkolódzott. Kiléptem a kapun, majd hazacsúsztam a szerpentinem. Közben konfetti havazott be, mondta is a feleségem, hogy hiába hivatkozom mindig újságírói hivatásomra, csak hazudok, de egyszer úgylis le-bukok, ki hallott már ilyet, csupa szerpentin meg konfetti, jól van karneválkám, motyogtam és felébredtem. Csak a fejem ne zúgna annyira...

— szm

Szegedi pá'yadí'ások

Pályázatot hirdetett tavaly az Országos Egyetemi Nevelési Munkaközösség a Művelődésügyi Minisztérium és a KISZ Központi Bizottsága támogatásával, amely az egyetemi nevelőmunka tapasztalatait összegyűjteni volt hivatott. A pályázatra számos munka — köztük több szegedi — érkezett be. A bíráló bizottság mérlegelés után hirdetett eredményt, amely szerint a szegedi pályázók közül dr. Nagy János harmadik díjban, Zalotai Lajos és Csáfi Sándor pedig a hallgatók részére kiírt pályázat második díjában részesült.